

pomnite si toraj njih geslo „svoji k svojim“, podpirajte toraj svoje domačine in naprednjake, ne pa podpirajte te privandrane „hetzmajstre“, katerim je ljubše vsak ovčji tat, kakor pa domačin ali poštenjak. Capito? Ja celo na vzorno pošteno priljubljeno in postrežljivo c. i. k. pošto v Ribnici so se že ti panslavisti spravili; jim bojdaj mi nekaj po volji; ja kaj pa si moraš misliti, dragi „Štajerc“, ker tvoji abonente rastejo tukaj na njih srčno žalost kakor gobe po dežju, napram vsej hujskariji in bedariji teh bratov revolverja. Zatoraj bi radi napravili c. k. pošto „zum serbischen Kronprinzen“, potem bi te dragi „Štajerc“ pač čisto gotovo pohrustali v goljažu. Ja celo poštni pečat jim ni po volji, ki se glasi „Reifnig“; je gotovo prekratka beseda za te visokoučene glave, ki si bi bojdaj še lahko zamerkale, ko bi se pečat glasil „Jurčkova Ribnica na Srbiji“. Ti zbesneli krokarji bi gotovo boljše učinili, ko bi ustanovili prepotrebno požarno brambo (freiwillige Feuerwehr) v ljudsko korist; pa tem pravdom in narodnjakom je za ljudski blagor ravno toliko, kakor Turku za svinjsko gnjat. Snujejo jo že sicer čez eno leto, pa seveda pod komando:

„Hop na strop, ta hiša naj zgori, ker nemčur notri tiči, mi hočemo branit le, kateri je pajdaš slavne Srbije.“

Da ne bote vohali za pisateljem, se vam bilježim: Jurčkov Ribničan pa ne z „rješejtom“ ampak z ovčjim plečejtom.

Rogatec. Po naključju sem dobil „Slov. Gospodarja“ v roke in sem najšel v njemu malo poročilo iz Rogatec. Nimam več navade še manj pa časa se z nepodpisanimi dopisniki po časnikah ravhati, svetujem torej tistim gospodom kateri imajo v zadnjem času čast čez Rogatec tako grozovita poročila pisati si namesto moje malenkostne osebe, katero drugo zbrati, katera ima za odgovor več časa, in časnikarski boj bode bolj zanimiv. Za danes si pa dovoljujem sledeče odgovoriti: 1. Jaz sploh nimam nikjer ne v Rogatec in ne kje drugje kake komande in isto tudi nikakor ne želim, edino moje javno delo je in ostane v kmetijski podružnici, isto moje delovanje pa sedaj še ne pristoji soditi cenj. g. dopisnikom „Slov. Gospodarja“. 2. Je pristop obrtne zadruge k nemškemu „Volksratu“ bil na dnevnem redu, kateri se je dostavil vsem članom s povabilom. 3. Je v Rogateškem okraju nemški Volksrat za slovenske kmete že večkrat storil nego vsi cenjeni rogaški gospodi dopisniki slov. časopisov skupaj; da le en slučaj navedem je kmet. podružnica po prizadevanju tega tako zloglasnega „Volksrata“ dobila od poljedelskega ministerstva 1000 kron podpore za nakup travnih semen, le ta semena se bodo na belo nedeljo med 110 kmetov brezplačno razdelila. Na prošnjo podpisanega je nadalje takozvana „nemška“ v resnici „okrajna šparkska“ v Rogatec podružnica za nakup travniških bran 120 kron, okrajni odbor v isti namen 100 kron, kupile so se za ta denar 4 travniške brane in podelile za pol cene izključno slovenskim občinam in če še smem pristaviti dobro klerikalnim. 4. Smatram edino takrat navzočega g. učitelja za preresnega, da bi koval take dopise, moram si toraj le misliti da so bili drugi gospodje na delu, slišali so nekaj zvoniti, pa poznali niso zvon. 5. Nisem bil nikoli vnet za osebni boj v politiki in mislim mi to more celo moj nekdanji protikandidat g. Žurman, kateri me osebno pozna potrditi, še manj pa sem se jaz sam ali skoz mene naprošeno komur ponujal za kandidata in mi stojijo v tem oziru ugledne slovenske priče obeh nasprotnih taborov na razpolago, pač pa so me različni slovenski listi naravnost pozvali naj se spreobrnem in bom — zmagal. Ker pa nimam vzroka se spreobrniti, ker vem da sem na pravem potu in tudi nobene zmage ne želim, ostanem to, kar sem bil, v prvi vrsti štajerski agrarec, in kot tak pač ne bom stopil pred slovenskega kmeta in ga prosil naj me voli, to Vam jamčim! Pustimo toraj take šale, listi imajo sedaj za naše čečkarije tako malo prostora — bližajo se zopet volitve: V Rogatec na Veliki ponedelk 1909. Andrej Drogenig.

Rogatec. Dne 5. t. m. vršila se je v našem prijaznem trgu tako redka slavnost da jo mogče ta rod ne bode zopet doživel. Dva visoko spoštovana gospoda sta za svoje brezštevilne zasluge sprejela cesarsko odliko v podobi zlatega križa z krono. Osebe teh odlikovancev so nam jako simpatične, njih značaj tako vrl in njih zasluge tako velike da ne vemo komu bi prednost dali, držimo se torej reda kojega se je posluževal naš spoštovani g. okrajni glavar pri častnem nagovoru ob priliki dekoriranja. Odlikovani g. župnik v Žetaleh je med vsemi duhovniki obširne naše škofije eden izmed malih tistih, ki se edino vere drži in se drži besed Kristusa ki pravi „Idite in učite vse narode“ in zopet pravi „Mir Vam bodi“ in zopet „Moje kraljestvo ni od tega sveta“. Gospod glavar je tudi te pohvalne besede opetovano posebno naglašal in želel da bi se taki pravi duhovniki posnemali. Mnogobrojne zasluge iztekel pa se je g. župnik še posebno kot dolgoletni član okrajnega šolskega sveta v Rogatec za kmetijstvo itd. Odlikovani gospod okrajni načelnik direktor Josef Simony, pa ima za okraj in za posamezne občine v okraju, tako velike zasluge, da jih niti treba ni še posebej naglašati, saj je skoraj v vsakem zastopu in društvo izborni delaven, posebno pa ima kmetijstvo v okraju v njem največjo uporo. Rodom Nemec, je slovenskemu kmetu, obrtniku in delavcu vseskozi vedno rad pripravljen pomagati. Sijajen je bil moment ko je vstopil g. glavar v telovadno dvorano tržke šole v koji so bili zbrani zastopniki vseh stanov, korporacij in uradov. Prisrčne besede g. glavarja niso ganile samo odlikovance ampak vse navzoče in enoglasno je zadonelo sivolasemu vladarju trikratni „Hoch“ v zahvalo za izkazano priznanje. Ob eni uri popoldan zbrala se je množica častnih gostov v Spornovi gostilni h banketu, pri katerem je odlikovani g. župnik v prav lepih besedah našemu svitlemu cesarju hvalo izrekel in nas pozval, da smo zopet zaklicali našemu milemu cesarju trikratni doneči „Hoch“. Različni govorniki so spregovorili prav lepe besede o obeh odlikovanih, o. g. glavarju in o drugih, odlikovanci pa so se zopet zahvalili; omenjeno naj le bo, da je eden govornikov naglašal da predstavita ta dva odlikovanca vsak za se in oba skup geslo našega cesarja „Viribus, unitis“ „z družinimi močmi“; splošno živo in glasno priznanje je kazalo da si niso v tem navzoči bili v nasprotju. Vsem, katerim je bila čast dana tej slavnosti prisostvovati ostanejo te prijetne ure nepozabne, odlikovanca pa naj Bog živi še mnogo let v prid gospodarskega napredka, v prid prepotrebne sloge, katero hočejo v zadnjem času nekateri mladeniči kaliti; navzoči so s tem, da so postavili sklad za nedeljsko šolo za obrtniške vajence vzajemno pokazali, da jim je gospodarski napredek nad vse, — dal Bog da bi bilo tudi tako naprej.

Žetale. Dragi „Štajerc“, nisem sicer Tvoj redni dopisnik, pa poznavam se že več let in vem, da imaš ojstro krtačo s katero si že marsikateriga in tudi že naše po navadi vzorne kaplane krtačil. Vem pa tudi da imaš visoko spoštovanje do pravih duhovnov v smislu zapovedi Kristusove. En tak pravi duhoven je tudi naš seveda le od pravih ljudi visoko spoštovan gospod župnik; on je zares en vzor duhovnik, se ne vtiče v posvetne zadeve in ne zlorablja prižnice, ampak je zvest oznanevalec — besede Božje. To seveda ne paše našim liberalcem in tudi ne klerikalcem, prvim ni prav da ni bolj naroden — govori in če okolščine zahtevajo tudi rabi dovoljno pri cerkvenih opravilih nemški jezik, drugim pa je premalo klerikalen politik; zavidate ga torej obe stranki zavoljo mu od cesarja podeljenega zlatega zaslužnega križa z krono. Gospod župnik pa vživajo od vsakega prava kristjana največje spoštovanje. Mi jim čestitamo!

Meštinje. Dragi „Štajerc“ naznanjamo ti, da je na velikonočni ponedelk tukaj priredila dohtarska narodna stranka shod zaupnih mož, na katerem se je določil že poprej naprošeni deželnozborni kandidat. Shod je bil od tukajšnjih kmetov slabo obiskan. Videli smo le neke tuje gospode in okoli Žetale naprošene kmete. Pod predsedstvom g. Kregarja pri sv. Petru na Medvedovem selu je govoril celjski g. Spindler o nalogi deželnega zbora in njega poslanca. Naštevati je grehe poslanca g. dr. Korošca, doka-

zoval da ni držal besede, katere je svojim volilcem obljuboval, bodi si v narodnem ali gospodarskem oziru. Zborovalci so izrekli Komar nezaupnico ter izrekli da je „figa-mož“, da takega ne bomo nikdar volili za poslanca. Kmet iz Žetale je prečital predlog, da naj se za deželnega poslanca že od narodne dohtarske stranke izvoljeni kandidat g. Berliški, vzgled gospodar in trgovec iz Žetale. In ta je tudi kandidaturo sprejel. Mi bi bili vsi za njegovo imenitev, ker on je od vseh, ki ga poznajo, spoštovan in od vseh priljubljen in tega poslanca ni mogoče zmožen. Pa kaj nam vse to pomaga: on ni nas kmetov postavljen, ampak od dohtarske narodne stranke. On kot narodni Slovenec bi ne smel v Gradcu združiti z nemškimi tovarni ter delovati za potrebni nemški podnik in za občini kmetijski blagor. Ampak k njemu bi prihajali pred zasedanjem deželnozbornskega zborovanja dohtarji, narodovci, ter ga navijali kakor k avtomatu, ki bi moral za narodovce, dohtarje toraj za prazno slamo interperirati in glasovati. Imenovani g. Berliški gotovo nima srca za kmete, ker iz dna srca tebe, dragi „Štajerc“ sovražnik ki živiš edino le za naš kmetijski blagor in za napredek v gospodarskem oziru. Tedaj kdor z nami in našim „Štajercem“, ki je edino naš kmetijski list, on je zoper nas kmete in kot takšnega ne bomo nikdar volili. Da je ta kandidat zoper nam priljubljenega „Štajerca“ in da mi kmetije smrdimo, da je njegov tovariš iz Žetale prečital predlog o njegovi kandidaturi z razumom, da naša „štajercijanska stranka“ komaj živi, da smo pod jarmom ptujske korandije da mu štajercijanska stranka smrdi, da se bo treba z njo boriti. In to je naš ljubi kandidat z molkom odobril. Mi sodimo, da mu je predlog kandidat sam napisal. Ker „Štajerc“ ni šmarski in rogaški okraj svojega kandidata ne nastavlja, se nam čudno zdi, kakšen vzrok imajo narodovci se z „Štajercijanci“ boriti, toraj bra zoper brata?! So pač klerikalni izrodek, ki jim je samo za nadvlado, nikakor pa za ljudsko korist.

„Mi kmetje smo odrašeni; drugače se tudi ne ravna z nami kakor z otroci. Otroke redijo drugi ljudje; nas kmete pa ne redi nikdo. Ne sprotito, mi moramo še mnogo drugih ljudi rediti. Povsod čitamo, da plačajo otroci le polovico. Ali smo že kdaj slišali, da plačajo kmetje manj? Gotovo ne. Pri plačevanju se nas ne smatra za otroke; tu smo prav odrašeni državljanji. In mi smo dosti stari in pametni, da peljemo sami svojo stvar... Vsaki plačuje davke, to je res. Uradnik plačuje davka za svojo plačo, kapitalist za svoje premoženje. Kmet pa mora davke plačevati celo za svoj dolgove. Ako ima kdo še toliko hipotek na svojem posestvu, plačevati mora ravno tako, kakor da bi bil dolga prost...“

Ludwig Thoma

Prvaki, Srbija in deželno izdajstvo.

(Nadaljevanje.)

Da dokažemo, kako so prvaki vedno in dosledno proti Avstriji pisarili, naj navedemo še nekaj citatov.

Koncom leta 1906 je pisal „Slov. narod“ da se bode slovanski jug kakor en mož dvignil in da mora (proti Avstriji) zmagati. 24. februarja 1906 je pisal:

„To je gotovo, da bode morala Avstrija poginiti svoj tilnik pred Srbijo, ki je sicer mala, moralno močna in edina.“

In 17. julija je „Narod“ celo pisal, da bode kulturna Evropa prepričala, da Avstrija ne zasluži, da bi se računal k civiliziranim državam.

Kje na svetu bi se smelo kaj ednakega natiskati? Ko je imela liberalno-prvaška stranka 30. marca 1906 v Ljubljani zaupni shod, dobila je od Srbov brozjavni pozdrav. V tem pozdravu so se Srbi zahvalili „Slov. narodu“ in pravkar sploh za podporo v borbi proti Avstriji. Bilo je to v času colninske vojne s Srbijo. „Narod“ je tudi zahteval, da bi se

Ljubl
pa
nice.

ki s
in se
pravl
pove
Avst
srbsk
razre

tudi
groz
gosp
sredi
Bel

so z
Vojs
koč
mogl
velik
krvi
naši
svoje
krvi
Hval
stran
lepše
zmag
sicer
Nem
mer
drža
podir
njem
veda
doka
sami
nikd
gočn
tiste
ter l
na l
nas
je za
skan
ko j
zdej
zdej
svide
pozor
svoja
pona
je v
skim
terih
stvo.

slove
našn
kako
pravl
zali.
Medt
in č
nosti
v sre
slove
Srbe
Srbe
srbsk
Jurja
vsem
doka
slove
Pose
ki je
leja
slove
Serb
acus
stavi
le žl
teh j
velik
leza

Ljubljani napravil srbski konzulat, v Belgradu pa "trgovinski urad" ljubljanske trgovske zbornice.

Avgusta 1906 so napravili ljubljanski prvaki s županom Hribarjem na čelu izlet v Sofijo in so ostavili tudi v Belgradu. Na kolodvoru so prvake srbski častniki in oficirji pozdravili in povsod se je bratsko zabavalo ter hujskalo proti Avstriji. Ljubljanskega župana Hribarja je tudi srbska vlada odlikovala s Sava-redom III. razreda.

Po septembarskih izgredih, katerih se je tudi mnogo Srbov udeležilo, pričeli so prvaki grozovit gonjo v vojko. Rekli so, da se hočejo gospodarsko osvoboditi in vsvariti jugoslovansko središče. To središče pa bi bilo mesto — Belgrad.

(Prihodnjič naprej).

Novice.

Od Ljubljane do Belgrada. Hvala Bogu, da so zadnji tedni političnega vznemirjenja končani. Vojska z balkanskimi državami je bila tako rekoč že gotova stvar. Njena posledica pa bi zmogla biti grozovita vojska z Rusijo. Ja celo velike evropske vojne je bilo pričakovati. Koliko krvi in denarja bi taki boji kostali. Le naj so naši nasprotniki navdušenejo za zarjavelo idejo svojega "vseslovenstva". Za prelivanje slovenske krvi proti Srbiji se menida nikdo ne navdušuje. Hvala Bogu, da je zdaj glavna nevarnost odstranjena. Vesela vest o miru nam je bilo najlepše velikonočno darilo. Naša diplomacija je zmaga našega ministra za zunanje zadeve bi sicer ne bila mogoča brez zveste, krasne pomoči Nemčije. Lahko trdimo in vsak poznavatelj razmer mora to priznati, da bi stala avstro-ogrsko država danes v krvavem obupnem boju z različnimi podvajanimi nasprotniki, ako bi Nemčija v zadnjem hipu ne priskočila na pomoč in ne zapovedala nasprotnikom mir. Veselje je to, kajti dokazalo se nam je javno in mogočno, da nismo sami; da stoji in drži Nemčija z nami, da nas nikdo ne more premagati, dokler imamo mogočno nemško zavezništvo. Ves svet nima danes iste moči, da bi zvezani državi Avstro-Ogrsko in Nemčijo premagal. Naša diplomatska zmaga na Balkanu je udarila tihe, skrite in odkrite nasprotnike evropskega miru na glavo in jim je za desetletja odvzela moči za ruvanje in hujskanje... To vse je nepobitna resnica! In zdaj, ko je zunanja nevarnost tako rekoč odstranjena, zdaj ko prihajajo naši vojaki že "na Urlaub", zdaj, ko lahko srečno vzdihnemo in se veselimo svidenja z našimi ljubimi, — zdaj se obrača pozornost zopet na domače razmere. In brez sovražstva, brez denunciranja moramo zopet ponavljati besede: žalostno, sramotno je, da se je v teh težkih dnevih našlo tudi med slovenskim ljudstvom nekaj brezvestnih hujšakov, katerih edini in hudobni cilj je — deželno izdajstvo. Od leta 1848 sem že pravijo in zahtevajo slovenski prvaki, da naj se Avstrija v svoji današnji obliki razbije. Ali kako jasno in očitno, kakor v časih bojne nevarnosti s Srbijo, niso prvaki nikdar svoje izdajalsko prepričanje pokazali. To se ne da in ne more in ne sme zatajiti! Medtem ko so slovenski vojaki stali ob srbski in črnogorski meji, stali zvesti v vedni nevarnosti, da jim pošlje zahrbtni sovražnik kroglo v srce, — medtem so slovenski prvaki, voditelji slovenskih narodnih strank širili navdušenje za Srbe, delali zveze s Srbijo, pisarili članke za Srbe, da, nabirali denar za Srbijo in proslavljali srbskega revolver-Petra ter njegovega sinkota Jurja. Zadnji tedni so torej vsej javnosti in vseslovenskemu ljudstvu doprinesli naravnost dokaz, da bi žrtvovali prvaki tudi nedolžno kri slovenskih soldatov za "priateljstvo" na Srbskem. Posebno jasno dokazuje to dejstvo mala knjižica, ki je pred kratkom izšla v zalogi tiskarne "Celega" v Celju in to v nemškem jeziku pod naslovom: "Von Laibach bis Belgrad! Serbische Umtriebe in Südösterreich. Von Austrianern". — Ta knjižica je velezanimiva. Ona ne stavi nedokazane trditve, temveč knjiga tvori le zbirko izrekov in člankov prvaških listov. Iz teh prvaških izrekov in člankov pa je naravnost velezidajstvo prvaških Slovencev razvidno. Ve-

Panslavizem slovensko-radikalne stranke. — Jugoslovanski ideal (velezidajalski ideal, velezidajalski cilj prvakov). — Osužnje Bošnjakov (kako se potegavajo prvaki za Bošnjake). — Colninski spor (prvaki nasprotniki naših kmetov). — Srbi in Madžari. — "Slovanski jug" (velezidajalsko društvo). — Jugoslovanski shodi in razstave. — Gospodarska emancipacija. — Razmere v Bozniji. — Vojni članki prvaških listov. — Jugoslovanska (velezidajalska) misel. — Sovražstvo (prvakov) proti vojaštvu in cesarju. — Združenje Jugoslovancev. — Smer jugoslovanstva. — Proti Obrenovičom. — Vse le hujskanje proti Avstriji. — To so poglavne točke omenjene nemške knjige. Knjižica je čisto cena in priporočamo vsem prijateljem, ki razumejo nemško, da si jo kupijo. Za naše čitatelje prinašamo v člankih "Prvaki, Srbija in deželno izdajstvo" primerne izvlečke iz te knjižice. — Na vsak način je ta knjiga dokazala, da se prvaštvu ne gre za gospodarsko delo, negre za našega kmeta, temveč da imajo ti velezidajalski edini cilj, razbiti Avstrijo! Torej proč s prvaki!

Iz Spodnje-Štajerskega.

Volilci okrajnega zastopa ptujskega!

Volitve v ptujski okrajni zastop so že razpisane in se bodejo koncem tega meseca vršile. Prvaki napenajo vse moči, da bi dobili okraj v svoje roke. Dvajset let so imeli zastop prvaki v roki in dvajset let niso pravni ničesar storili. Ko pa so naprednjaki res velikansko gospodarsko delo izvršili, zdaj ko so naprednjaki čez 22 tisoč kron prvaškega dolga poplačali, zdaj ko so naprednjaki celo vrsto prepotrebnih cest zgradili, mostove popravili, živinorejo dvignili, zdaj ko so naprednjaki vkljub temu že čez 30.000 kron prahrnili, zdaj ko bodejo v kratkem okrajne doklade znižali, — zdaj hočejo prvaki zopet okrajni zastop v svoje kremplje dobiti, da bi uvedli staro gospodarstvo zanemarjanja in zlorabljenja javnih denarjev. Volilci! Ne pustite se zapeljivati od tistih ljudi, ki so tekom 20 let dokazali, da nečajo in ne morejo ničesar storiti, kar bi bilo ljudstvu v korist! Volimo složno in ednoglasno dosedanji okrajni zastop. Kdor je za gospodarsko delo, bode volil za naprednjaki, kdor pa je za politično gonjo, ta bode volil za prvake!

Zakaj to?! Vsi vemo, da se gre pri sedanjih okrajnih volitvah edino zato, da bi prišli prvaki zopet do — korita. Glavno vlogo igrajo pri tem seveda slavnoznanzi Brenčiči. Denar, denar, — to je "amen", te gospode! Vse za denar! Mi se ne bomo prepirali s prvaškimi listi, ki sploh niso več zmožni, da bi resnico pisali. Ne, tako daleč se nismo padli. Ti listi naj pišejo karkoli hočejo. Ali mi vprašamo Brenčiča: — Kaj je z našo trditvijo, ste 15 tisočakov na leto od okrajnih denarjev zaslužili, da ste vedno le prodajali in obenem sami sebi naročila dovoljevali? Kaj je na tem? — Na to vprašanje hočemo odgovor, pa ne v kakšnem ljubljanskem listu, ki pod zaščito gotovih velezidajalcev sme lagati! Vun z odgovorom, gospoda Brenčičova!... Sicer pa bomo Brenčiče še par drugih stvari vprašali; tako n. p. to, kako je umrl tisti nesrečni hlapec, o katerem smo pisali svoj čas. In vprašali bomo, kaj je bilo s tisto jabolčnico, ki jo je neki Brenčič svoj čas za pravo vino prodal in moral zato precej plačati. In vprašali bomo, kaj je s tistim tisočakov, ki je ob smrti enega Brenčiča izginil in ki se je v hotelu Osterberger menjal. In vprašali bomo, zakaj ima veliki Slovenec Brenčič na svoji gostilni v Ptuju še vedno izključno nemški napis... Odgovora zahtevamo! Kajti mi vemo še mnogo, mnogo. Brenčiči in prvaki pa nikdar, nikdar več v ptujskem okrajnem zastopu gospodarili ne bodejo!

Brenčiči, ali ste gluhi? Bližajo se zopet volitve v ptujski okrajni zastop. Mi smo že opetovano povedali in tudi dokazali, da je stari prvaški okrajni zastop edino za znano bahasto družino Brenčič deloval. Naprednjaki v sedanjem okrajnem zastopu nimajo niti nšivega vinarja dobička

od svojega dela. Nasprotno, veliko osebno škodo imajo. Načelnik g. Ornig deluje n. p. popolnoma zastop in ne dobi niti vinarja za ves svoj trud. In vendar se vozi po okraju, nadzoruje ceste, pregledava dela, pride povsod, kamor je treba pridet, rabi v okrajne namene svoj voz in svoje konje, izgubi mnogo, mnogo časa in denarja in zdravja za okraj, — vse to pa zastop... Prvaki pa, ko so imeli okrajni zastop v svoji roki, so delali osebni dobiček. Poznavatelji razmer trdijo, da je n. p. Brenčičova družina v okrajnem zastopu napravila velikanski, tisoče in tisoče goldinarjev broječi dobiček. Kradli niso Brenčiči, ali prodajali so okraju svoj les na koristni način. Komandirali so okrajnem zastopu, da je svoj les (za mostove itd.) drago in slabo kupoval od Brenčičov. Do 15 tisoč kron so Brenčiči na leto dobivali od okrajnega zastopa. To je denar! In to se ne sme več goditi. Prvaki ne smejo okraj več v svoje kremplje dobiti, ker drugače bi ljudstvo moralo zopet svoje krvave denarje plačevati za Brenčiče in edneake gospode... Kdo more g. Ornig in sedanjem okrajnim zastopnikom kaj takega očitati? Nikdo ne! Prvaki skrijte se, kajti Brenčiči so postali zdaj gluhi... Ljudstvo pa ne! Ljudstvo pa vidi in sliši in zato bode volilo napredno!

Številke! Resnica so številke! Prazne fraze in besede ne povejo ničesar. Pustimo številke govoriti! Te poštene številke pravijo z ozirom na okrajni zastop ptujski sledeče resnice: — 1. Prvaški Brenčič so ob času svojega vladanja v ptujskem okrajnem zastopu zaslužili na leto najmanj 15 tisočakov, ki se jih je Brenčičom plačevalo iz krvavih kmet-skih slovenskih krajarjev. — 2. Prvaki niso tekom dvajset let niti toliko koristnega za okraj storili, kolikor je črna za nohtom. In vendar so dvigali 30% okrajne doklade, ter so zapustili čez 22 tisoč kron dolga. — 3. Naprednjaki so izvršili tekom 4 let velikansko koristno delo in so plačali ves dolg prvakov. — 4. Ornig in naprednjaki so dobili za okraj toliko podpor, kakor nikjer in nikdar prej. Zato so zamogli ceste graditi itd. — 5. Naprednjaki z Ornigom na čelu so poleg tega v zadnjem letu prilranili 35 tisoč kron čistega denarja in bodejo vsled tega v kratkem okrajne doklade znižali. — To so številke, ki govorijo jasno, ki se ne dajo zatajiti, ki se ne dajo izbrisati. Proč s praznimi besedami, — številke naj govorijo. In številke bodejo govorile za — naprednjake!

Prvaki si že delijo kožo medveda, katerega niti ustrelili niso. Ljudje farbajo, da bodejo čisto gotovo pri volitvah v okrajni zastop zmagali. Taka zmaga bi bila le dokaz, da je ljudstvo še nerazsodno. Ali v ptujskem okraju se ljudstvo ne da več farbat. Zato lahko rečemo: Vsi vrage, vse laži pridejo lahko prvakov na pomoč. — **ptujski okrajni zastop ne bode nikdar v njih rokah.** Kajti ljudstvo ne sodi več po besedah, temveč le po — delu. In delo so izvršili naprednjaki z vrlim Ornigom na čelu!

Slovensko-prvaško gospodarstvo. Žalibog, da nimamo skoraj nikdar priložnosti, poročati kaj dobrega o prvaško-slovenskem gospodarstvu. Zaporedoma, od tatinskega tajnika v prvaškem celškem okrajnem zastopu pa do zadnjih tatvin v prvaških občinskih zastopih, smo morali poročati o tatvinah, sleparijah prvakov. Nepravilno bi bilo, ako bi prvakov vse te lumparije očitali. Lumpov je pač povsod dosti. Ali lumparija in slabo gospodarstvo, to je nekaj drugega. Poslušajte: — okrajni zastop v Gornjemgradu morajo torej ljudje 70 procentov od vseh direktnih davkov za okraj plačati. Ako plača kdo n. pr. 3 K direktnega davka, plačati mora poleg tega čez 2 K za okraj... Takšno je prvaško gospodarstvo! Zato bi radi prvaki tudi ptujski okrajni zastop v svoje roke dobili. Denar, denar, to je prvaški bandi glavna reč!